

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

7. juli 2004 *

I de forenede sager T-107/01 og T-175/01,

Société des mines de Sacilor — Lormines SA, Puteaux (Frankrig), først ved avocat G. Marty, derefter ved avocat R. Schmitt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Rozet og L. Ström, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Kommissionen har udvist passivitet, subsidiært om annullation af Kommissionens afslag på at give sagsøgeren medhold i den klage, der blev indgivet med henblik på at få fastslået, at Den Franske Republik har tilsidesat bestemmelserne i artikel 4, litra b) og c), KS og artikel 86 KS, som følge af, at sagsøgeren er blevet pålagt byrder, der hævdes at være urimelige, inden for rammerne af indledningen af procedurerne med henblik på lukning og på at bringe minekoncessionerne til ophør,

* Processprog: fransk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne V. Tiili og M Vilaras,
justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den
18. februar 2004,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsfor skrifter

¹ Artikel 4 KS bestemmer:

»I overensstemmelse med bestemmelserne i denne traktat ophæves og forbydes
følgende inden for Fællesskabet som uforeneligt med fællesmarkedet for kul og stål:

[...]

- b) forholdsregler eller fremgangsmåder, som medfører en forskelsbehandling af producenter, købere eller forbrugere, navnlig med hensyn til pris- eller leveringsbetingelser og transporttariffer, samt forholdsregler og fremgangsmåder, der hindrer køberens frie valg af leverandør

- c) tilskud eller anden støtte ydet af staterne eller særlige byrder pålagt af dem, i hvilken som helst form dette sker

[...]«

2 Artikel 33 KS bestemmer:

»Domstolen har kompetence til at udtale sig i sager om annullation af Kommissionens beslutninger eller henstillinger, der indbringes af en af medlemsstaterne eller af Rådet under påberåbelse af inkompetence, af væsentlige formelle mangler, af overtrædelse af traktaten eller af enhver retsregel vedrørende dennes gennemførelses eller af magtfordrejning. Domstolens prøvelsesret omfatter dog ikke skønnet vedrørende den situation, der er en følge af de økonomiske kendsgerninger eller omstændigheder, på basis af hvilke de nævnte beslutninger eller henstillinger er blevet til, medmindre det påstås, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning eller åbenbart har tilsidesat bestemmelserne i denne traktat eller enhver retsregel vedrørende dens gennemførelse.

De virksomheder eller organisationer, der er nævnt i artikel 48, kan på samme vilkår anlægge sag om individuelle beslutninger og henstillinger, der angår dem, eller om generelle beslutninger og henstillinger, som de finder indebærer magtfordrejning i forhold til dem.

[...]«

3 Artikel 35 KS bestemmer:

»I tilfælde, hvor Kommissionen i henhold til en bestemmelse i denne traktat eller i gennemførelsesforordningerne har pligt til at vedtage en beslutning eller rette en henstilling, men ikke opfylder denne forpligtelse, tilkommer det, alt efter omstændighederne, staterne, Rådet eller virksomhederne og organisationerne at indbringe sagen for Kommissionen.

Det samme gælder, når Kommissionen i henhold til en bestemmelse i denne traktat eller i gennemførelsesforordningerne er beføjet til at vedtage en beslutning eller rette en henstilling, men undlader at gøre dette, og denne undladelse udgør magtfordrejning.

Hvis Kommissionen ikke inden for en frist af to måneder har vedtaget nogen beslutning eller rettet nogen henstilling, kan der inden for en frist af en måned for Domstolen indbringes en sag vedrørende den stiltiende beslutning om afslag, som anses at være en følge af denne passivitet.«

4 Artikel 80 KS bestemmer:

»Ved virksomhed forstås i denne traktat virksomheder, der på de i artikel 79, stk. 1, nævnte områder udøver en produktionsvirksomhed inden for kul- og stålsektoren og desuden, for så vidt angår artiklerne 65 og 66 samt de til disses anvendelse nødvendige oplysninger og de i medfør af disse anlagte retssager, endvidere virksomheder eller organisationer, som sædvanligt udøver anden distributionsvirksomhed end salg til husstande eller håndværkere.«

Faktiske omstændigheder

- 5 Sagsøgeren, hvis navn på det relevante tidspunkt var Lormines, datterselskab af Usinor, blev stiftet i 1978 for at overtage mineselskabet Sacilor en Lorraines minekoncessioner og forpagtninger. Sagsøgeren er blevet en offentlig virksomhed som følge af moderselskabets nationalisering i 1982. I betragtning af nedgangen i udvindingen af jernmalm i denne region besluttede den franske regering i 1991 at standse produktionen. Sagsøgerens sidste jernminer indstillede driften i juli 1993. Sagsøgeren blev privatiseret i 1995 og 1997.
- 6 På grund af, at selskabets formål ikke længere bestod, skulle det opløses. Som følge heraf indledte selskabet procedurerne med henblik på lukning og på at bringe koncessionen til ophør.
- 7 Proceduren med henblik på lukning har til formål at lukke og sikre de gamle mineinstallationer. I denne forbindelse er mineselskabet undergivet det særlige minetilsyn, hvis formål er at fastlægge de arbejder, der er nødvendige med henblik på at sikre de tidligere miner.
- 8 Den anden procedure har til formål at bringe koncessionen til ophør før udløbstidspunktet. Proceduren gør det muligt for koncessionshaveren at blive fritaget for de forpligtelser, der følger af anvendelsen af det særlige minetilsyn, og frigør koncessionshaveren fra en formodning for ansvar med hensyn til de skader, der indtræder over jorden.
- 9 Foranstaltningerne til afvikling af flere af sagsøgerens miner blev gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne i dekret 80-330 af 7. maj 1980 om minetilsynet og stenbrud (JORF af 10.5.1980, s. 1179), med senere ændringer, hvilket den kompetente nationale forvaltning konstaterede i løbet af 1996.

- 10 Men anmodningen om fremrykket ophør af de tilhørende koncessioner blev ikke accepteret af vedkommende minister, og myndighederne fortsatte med at udøve minetilsynet med hjemmel i lov nr. 94-588 af 15. juli 1994 om ændring af visse bestemmelser i mineloven og artikel L. 711-12 i lov om arbejdsforhold (JORF af 16.7.1994, s. 10239). Sagsøgeren fortsatte derfor med at bære de byrder, der var forbundet med tilsynsforanstaltningerne og offentlige arbejder.

- 11 Hertil kommer, at ansvarsformodningen på mineområdet blev udvidet ved lov nr. 99-245 af 30. marts 1999 om ansvar for skader som følge af minedrift og forebyggelse af minerisici efter ophør af udvindingen (JORF af 31.3.1999, s. 4767), for så vidt som der nu blev fastsat en varig formodning for ansvar for den tidligere koncessionshaver. Loven fastsætter endvidere en forpligtelse for det tidligere mineselskab til at betale et beløb til finansiering af de offentlige udgifter i ti år.

- 12 Det blev på det sagsøgende selskabs ekstraordinære generalforsamling den 3. marts 2000 besluttet at indlede en frivillig likvidation af selskabet.

- 13 Ved skrivelse af 9. februar 2001, som blev registreret i Kommissionens Generalsekretariat den 21. februar 2001, indgav sagsøgeren en klage til Kommissionen, idet selskabet fandt, at de franske myndigheders afvisning af at bringe koncessionerne til ophør, hvorved det blev underlagt nye uforudsete og urimelige byrder, er i strid med artikel 4 KS og 86 KS.

- 14 Sagsøgeren gjorde i sin klage gældende, at de franske myndigheder har tilsidesat artikel 4, litra c), KS ved at lade selskabet bære »særlige byrder«. Sagsøgeren anmodede Kommissionen om med hjemmel i artikel 88 KS at fastslå, at Den Franske

Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten, og at medlemsstaten pålægges at

- »— anerkende, at Lormines-selskabet fra den dag, hvor koncessionerne og forpagtningerne faktisk ophørte, ikke længere er indehaver af dem

- anerkende, at siden disse koncessioner og forpagtninger faktisk ophørte, kan Lormines ikke være underlagt en formodning for ansvar

- ophøre med at pålægge Lormines byrder af enhver art i medfør af de førømtalte koncessioner og forpagtninger

- skadesløsholde Lormines-selskabet for de byrder, som selskabet har måttet bære, siden koncessionerne og forpagtningerne faktisk ophørte«.

15 I skrivelse af 30. marts 2001, som ifølge sagsøgerens advokat blev modtaget den 20. april 2001, afgav Kommissionen, ved direktøren for direktoratet for »Statsstøtte II« under Generaldirektoratet for Konkurrence, følgende svar:

»På baggrund af de tilgængelige oplysninger har Generaldirektoratet for Konkurrences tjenestegrene konkluderet, at denne sag ikke henhører under fællesskabsretten, men alene under fransk ret. De angivne foranstaltninger, som vedrører de betingelser, som den franske stat har fastsat i forbindelse med, at udvindings-selskabers minekoncessioner ophører, udgør ikke gennemførelsesforanstaltninger over for EKSF-virksomheder. De henhører under området for sikkerhed og

civilretligt ansvar, hvilket henhører under medlemsstaternes og ikke under Fællesskabets kompetence. EKSF-virksomheder er ikke fritaget for de forpligtelser, som medlemsstaterne har fastsat, og som er påkrævede af generelle hensyn, såsom sikkerhedshensyn, det civilretlige ansvar eller miljøet. De økonomiske omkostninger, som følger heraf, kan derfor ikke betragtes som særlige byrder, der pålægges EKSF-virksomhederne som omhandlet i artikel 4, [litra] c), [KS].

Såfremt De måtte have nye oplysninger, der kan påvise det modsatte, anmoder jeg Dem venligst om at fremsende dem til mine tjenestegrene snarest muligt.«

- 16 Ved skrivelse af 9. maj 2001 besvarede sagsøgerens advokat Kommissionens skrivelse. Advokaten fastholdt den påståede tilsidesættelse af artikel 4, litra c), KS for så vidt angår begrebet »særlige byrder« og den ensidige pålæggelse af byrder på virksomheder nævnt i EKSF-traktaten. Endvidere blev det gjort gældende, at der var sket forskelsbehandling i strid med artikel 4, litra b), KS. Advokaten konkluderede:

»Af denne grund, om fornødent og i overensstemmelse med artikel 35 [KS], anmoder jeg Kommissionen om at fastslå, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 4, [litra] b) [KS], og artikel 86 [KS]«

- 17 Advokaten anmodede også om, at der blev anordnet præcis de samme foranstaltninger som dem, der var nævnt i selskabets klage af 9. februar 2001.

- 18 Ved skrivelse af 10. juli 2001, som ifølge sagsøgerens advokat blev modtaget den 19. juli samme år, afgav Kommissionen ved direktøren for direktoratet »Erhvervs-

politik og miljø, udnyttelse af naturressourcer og specifikke industrier« under Generaldirektoratet »Erhvervspolitik« følgende svar:

»I Deres skrivelse af 14. maj 2001 har De subsidiært gjort gældende, at der foreligger en forskelsbehandling i strid med artikel 4, [litra] b) [KS], som Lormines er offer for. Dette forhold er blevet undersøgt af mine tjenestegrene, som er kompetente på dette område. Det lader til, at artikel 4, [litra] b) [KS], alene vedrører salg af EKSF-produkter. Anvendelsen af det generelle princip om forbud mod forskelsbehandling er præciseret i artikel 60 [KS] (priser) og artikel 70 [KS] (transporttariffer). De særlige byrder som følge af udvindingsselskabernes afståelse af minekoncessionerne falder derfor ikke ind under artikel 4, [litra] b) [KS]'s anvendelsesområde.

Med hensyn til de øvrige forhold i Deres klage henviser jeg til Generaldirektoratet for Konkurrences svar, som er gengivet i skrivelsen af 30. marts 2001.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 19 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 9. maj 2001 og den 31. juli 2001, registreret under henholdsvis sagsnummer T-107/01 og T-175/01, har sagsøgeren anlagt nærværende sager.

- 20 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 19. juni 2001 har Kommissionen i sag T-107/01 nedlagt påstand om afvisning i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement. Ved kendelse af 11. oktober 2001 traf Retten afgørelse om at henskyde afvisningspåstanden til afgørelse i forbindelse med sagens realitet, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.

- 21 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 12. oktober 2001 har Kommissionen i sag T-175/01 nedlagt påstand om afvisning i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement. Ved kendelse af 12. marts 2002 traf Retten afgørelse om at henskyde afvisningspåstanden til afgørelse i forbindelse med sagens realitet, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.
- 22 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 29. maj 2002, registreret under sagsnumrene T-107/01 R og T-175/01 R, har sagsøgeren indgivet en begæring om foreløbige forholdsregler. Begæringen om foreløbige forholdsregler blev afvist ved kendelse afsagt af Rettens præsident den 11. juli 2002, Lormines mod Kommissionen (sagerne T-107/01 R og T-175/01 R, Sml. II, s. 3193), og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.
- 23 Ved kendelse af 15. november 2002 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling truffet bestemmelse om forening af sagerne T-107/01 og T-175/01 med henblik på den mundtlige forhandling og dømsafsigelsen, jf. procesreglementets artikel 50.
- 24 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i procesreglementets artikel 64, opfordret Kommissionen til at besvare et skriftligt spørgsmål. Denne opfordring blev imødekommet inden for den fastsatte frist.
- 25 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 18. februar 2004.

26 I sag T-107/01 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.

- Principalt og med hjemmel i artikel 35 KS annulleres Kommissionens stiltiende beslutning af 21. april 2001, hvorved den afviste at give sagsøgeren medhold i klagen af 21. februar 2001.

- Subsidiært og med hjemmel i artikel 33 KS annulleres Kommissionens beslutning af 30. marts 2001, hvorved den afviste at give sagsøgeren medhold i den samme klage.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 I sag T-107/01 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.

- Subsidiært frifindelse for den principale påstand, og det fastslås, at der ikke er grundlag for at tage stilling til den subsidiære og alternative påstand.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 I sag T-175/01 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Kommissionens stiltiende beslutning af 9. juli 2001, hvorved den afviste at give sagsøgeren medhold i klagen af 9. maj 2001, annulleres med hjemmel i artikel 35 KS.

— Kommissionens beslutning af 10. juli 2001, hvorved den afviste at give sagsøgeren medhold i den samme klage, annulleres med hjemmel i artikel 33 KS.

— Kommissionen tilpligtes at betales sagens omkostninger.

29 I sin replik har sagsøgeren, subsidiært, nedlagt påstand om, at Retten skal fastslå, at den beslutning, der er indeholdt i Kommissionens skrivelse af 10. juli 2001, er en nullitet.

30 I sag T-175/01 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Afvisning.

— Subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betales sagens omkostninger, herunder omkostningerne vedrørende sagen om foreløbige forholdsregler.

Retlige bemærkninger

- 31 I de to sager har Kommissionen gjort flere anbringender gældende til støtte for, at passivitets- og annullationssøgsmålene afvises.
- 32 Det anbringende, der bygger på, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence i henhold til artikel 33 KS og 35 KS, idet selskabet ikke er en virksomhed som omhandlet i artikel 80 KS, skal behandles først, idet det er en betingelse, at dette spørgsmål, der er fælles for påstandene om passivitet og annullation, afgøres først.

Virksomhed som omhandlet i artikel 80 KS

Partnerens argumenter

- 33 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er en virksomhed som omhandlet i artikel 80 KS, idet den hverken udøvede virksomhed, der henhørte under EKSF-traktaten, på tidspunktet for anlæggelsen af de foreliggende sager eller på det tidspunkt, hvor den henvendte sig til Kommissionen, for ikke at tale om

tidspunktet, hvor de omhandlede byrder blev pålagt selskabet. Kommissionen har understreget, at de oplysninger, sagsøgeren har fremlagt, tyder på, at selskabets jernudvindingsvirksomhed blev afsluttet den 31. juli 1993, og at den ikke har haft nogen ansatte siden den 31. december 1999.

- 34 Sagsøgeren har i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, fremsat en formalitetsindsigelse over for Kommissionens anbringende om, at selskabet ikke er en virksomhed i artikel 80 KS's forstand. Sagsøgeren har gjort gældende, at anbringendet først blev fremsat i svarskriftet i sag T-107/01 og ikke i det særskilte processkrift, hvori afvisningspåstanden blev nedlagt.
- 35 Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen ikke kan gøre dette anbringende gældende, eftersom en persons søgsmålskompetence ikke længere kan bestrides under retssagen, hvis fællesskabsinstitutionerne har anset den for at være kompetent inden for rammerne af den forudgående administrative procedure (Domstolens dom af 8.10.1974, sag 175/73, Union syndicale m.fl. mod Rådet, Sml. s. 917, og Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, Sinochem Heilongjiang mod Rådet, Sml. II, s. 695, point 34).
- 36 Sagsøgeren har med hensyn til dette spørgsmåls realitet gjort gældende, at selskabet er en virksomhed i artikel 80 KS's forstand, hvorfor det har kompetence til at anlægge søgsmål på grundlag af artikel 33 KS og 35 KS.
- 37 Sagsøgeren finder, at det kun er denne fortolkning, der er i overensstemmelse med ordlyden og den effektive virkning af EKSF-traktaten, der skal dække hele produktionsprocessen fra påbegyndelsen til det tidspunkt, hvor kul- og stålmarkedet faktisk forlades, herunder afslutningen af produktionsvirksomheden.

- 38 Sagsøgeren har endvidere understreget, at de byrder, selskabet har påtalt over for Kommissionen, blev pålagt det af Den Franske Republik som følge af selskabets virksomhed med udvinding af jernmalm og den tvungne opretholdelse af selskabets koncessioner på flere jernminer. Sagsøgeren finder, at en virksomhed i artikel 80 KS's forstand, hvis afkald på koncessioner på jernminer staten afviser, må være beskyttet af den nævnte traktat, når det kun er statens accept af dette afkald, der gør det muligt for selskabet at forlade markedet.
- 39 Sagsøgeren har i sin besvarelse under retsmødet af spørgsmålet om, hvordan de byrder, selskabet har klaget over, kan berøre dets konkurrencesituation, når det ikke længere udøver virksomhed, gjort gældende, at disse byrder indvirker på selskabets situation, som den var forud for driftens ophør, idet selskabet, såfremt det havde været i stand til at forudsige dem, da selskabet fortsat var i drift, måske ikke ville have overtaget andre koncessioner, som tilfældet var. Sagsøgeren har i den forbindelse tilføjet, at selskabet skulle have haft mulighed for at forudse de byrder, der var forbundet med minelukningerne, mens det endnu var i drift, således at selskabet kunne have bragt bestemmelser og en anden skattemæssig behandling i anvendelse. Endvidere har sagsøgeren erklæret, at selskabet på tidspunktet for ikrafttrædelsen af loven af 15. juli 1994 fortsat var ejer af malm.
- 40 Sagsøgeren har endvidere bemærket, at der findes en fællesskabslovgivning om støtte til lukning af jern- og stålvirksomheder. Selskabet har hævdet, at på samme måde skal byrder pålagt i forbindelse med en kul- og stålvirksomheds driftsophør, som i den foreliggende sag, bedømmes i lyset af EKSF-traktatens bestemmelser, idet omkostningerne ved at forlade markedet, som alle direkte og indirekte omkostninger, udgør en del af virksomhedens økonomi.
- 41 Sagsøgeren har også bemærket, at Retten allerede har anerkendt, at et selskab, hvis drift, som følge af at det var blevet taget under konkursbehandling, blev indstillet forud for et sagsanlæg ved Fællesskabets retsinstanser, var en virksomhed som omhandlet i artikel 33 KS, 35 KS og 80 KS (Rettens dom af 25.3.1999, sag T-37/97, *Forges de Clabecq mod Kommissionen*, Sml. II, s. 859).

- 42 Sagsøgeren har under retsmødet gjort gældende, at Domstolens domme af 17. maj 1983, EKSF mod Ferriere Sant'Anna (sag C-168/82, Sml. s. 1681), og af 22. februar 1990, Busseni (sag C-221/88, Sml. I, s. 495), i samme retning har accepteret, at Den Høje Myndighed kan anmelde fordringer (der er opstået som følge af opkrævninger i henhold til artikel 49 KS og 50 KS eller bøder) i visse virksomheders konkursbo, selv om virksomheden allerede er indstillet. Sagsøgeren har under henvisning til reglernes sammenhæng gjort gældende, at en accept af disse fordringers anmeldelse i de nævnte virksomheders konkursbo medfører, at en virksomhed, der befinder sig i sagsøgerens situation, kan anlægge sag på grundlag af artikel 33 KS og 35 KS.
- 43 Sagsøgeren har også hævdet, at Kommissionen har anerkendt, at de foranstaltninger, en stat vedtager over for en virksomhed i forbindelse med lukningen af dens jernminer, selv efter at udvindingen var blevet indstillet, var betinget af en overholdelse af EKSF-traktaten, idet disse foranstaltninger knytter sig til udøvelsen af den økonomiske virksomhed, der omfattes af denne traktat. Kommissionen intervererede i en sådan situation i henhold til artikel 95 KS (Kommissionens beslutning 96/269/EKSF af 29.11.1995 om Østrigs planlagte støtte til Voest-Alpine Erzberg Gesellschaft mbH, EFT 1996 L 94, s. 17). Denne beslutning vedrørte støtte, der delvis omfattede en periode efter det tidspunkt, hvor de støttemodtagende virksomheder forlod markedet.
- 44 Heroverfor har Kommissionen svaret, at den ikke undlader at tage hensyn til Domstolens dom af 20. marts 1959, Nold mod Den Høje Myndighed (sag 18/57, Sml. 1954-1964, s. 131, org.ref.: Rec. s. 89), hvor det blev anerkendt, at et selskab havde søgsmålskompetence på grundlag af artikel 33 KS. Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at dette selskab fortsatte sin virksomhed som tidligere, hvilket ikke gælder for sagsøgeren, der i ti år ikke har udøvet nogen virksomhed, der kan have indvirkning på markedet for produkter, der henhører under EKSF-traktaten.
- 45 Endvidere har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerens argument, der bygger på støtte til lukning af virksomheder inden for jern- og stålindustrien, ikke er begrundet. Kommissionen har anført, at det sidste kodeks for støtte til jern- og stålindustrien (Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18.12.1996 om

fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien, EFT L 338, s. 42), kun omfatter støtte til virksomheder, der fortsat er aktive og som endeligt ophører med deres jern- og stålproduktionsvirksomhed. Den foreliggende sag omhandler imidlertid ikke en situation, hvor kul- og stålmarkedet forlades endeligt, men derimod en situation, der klart indtræder, efter at markedet er forladt.

- 46 For så vidt angår sagsøgerens argument, der bygger på dommen i sagen *Forges de Clabecq mod Kommissionen*, jf. præmis 41 ovenfor, har Kommissionen bemærket, at selv om det i dommen omhandlede selskab var taget under konkursbehandling, havde den nationale ret besluttet, at dets virksomhed skulle fortsætte med henblik på at gennemføre en rekonstruktion og genetablering af selskabet.
- 47 For så vidt angår argumentet, der bygger på beslutning 96/269, har Kommissionen gjort gældende, at det i beslutningen omhandlede selskabs stilling var grundlæggende forskellig fra sagsøgerens. I beslutningen var det bestemt, at jernminen skulle lukkes. Imidlertid producerede virksomheden fortsat på tidspunktet for ydelsen af den omhandlede støtte.
- 48 Kommissionen har som svar på sagsøgerens argument, der bygger på procesreglementets artikel 48, stk. 2, gjort gældende, at den ikke har pligt til at anføre alle sine anbringender i den formalitetsindsigelse, der rejses i et særskilt processkrift, og at den kan gøre andre anbringender gældende i sit svarskrift. Det gælder under alle omstændigheder, at Retten er kompetent til af egen drift at tage samtlige anbringender, der vedrører grundlæggende retsprincipper, under påkendelse.

Rettens bemærkninger

- 49 Retten finder, at det, inden der tages stilling til Kommissionens afvisningspåstand, skal afgøres, om sagen kan antages til realitetsbehandling. Det bemærkes således, at Kommissionens afvisningspåstand i den foreliggende sag først blev nedlagt i det

svarskrift, der blev indgivet i sag T-107/01 samt i den formalitetsindsigelse, der blev fremsat i sag T-175/01.

- 50 For så vidt angår sagsøgerens påstand om, at en persons søgsmålskompetence ikke længere kan anfægtes under en retssag, hvis kompetencen er blevet anerkendt at fællesskabsinstitutionerne inden for rammerne af den forudgående administrative procedure, bemærkes, at dommen i sagen Union syndicale m.fl. mod Rådet og dommen i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet, jf. præmis 35 ovenfor, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for denne påstand, ikke er relevante. Det fastslås i denne forbindelse, at omstændighederne i den foreliggende sag adskiller sig fra de omstændigheder, der gav anledning til de nævnte domme. Således vedrørte dommen i sagen Union syndicale m.fl. mod Rådet spørgsmålet om, hvorvidt Domstolen havde kompetence til at behandle et direkte søgsmål anlagt af en fagforening inden for rammerne af artikel 91 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber. I dommen i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet drejede det sig heller ikke om at afklare, om sagsøgte fortsat kunne gøre en formalitetsindsigelse gældende under en retssag, men spørgsmålet var, om sagsøgeren var en juridisk person i artikel 230 EF's forstand, eftersom den af fællesskabsinstitutionerne var blevet behandlet som en uafhængig juridisk enhed under den administrative procedure.
- 51 Med hensyn til sagsøgerens anbringende om, at procesreglementets artikel 48, stk. 2, var til hinder for, at Kommissionen i sit svarskrift i sag T-107/01 gjorde gældende, at der ikke var tale om en virksomhed som omhandlet i artikel 80 KS, idet denne indsigelse ikke var blevet gjort gældende i den rejste formalitetsindsigelse, bemærkes, at Retten efter ordlyden af procesreglementets artikel 113 af egen drift til enhver tid kan efterprøve ufravigelige procesforudsætninger, hvilke ifølge retspraksis omfatter Fællesskabets retsinstansers kompetence til at behandle en retssag (Domstolens dom af 18.3.1980, forenede sager 154/78, 205/78, 206/78, 226/78-228/78, 263/78 et 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 et 85/79, Valsabbia m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 907, præmis 7, og Rettens dom af 17.6.1998, sag T-174/95, Svenska Journalistförbundet mod Rådet, Sml. II, s. 2289, præmis 80). Rettens prøvelse er således ikke begrænset til de procesforudsætninger, der rejes af parterne (Rettens kendelse af 10.7.2002 sag T-387/00, Comitato organizzatore del convegno internazionale mod Kommissionen, Sml. II, s. 3031, præmis 36).

- 52 Den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse angår en ufravigelig procesforudsætning, da der herved rejses spørgsmål om, hvorvidt sagsøgeren er søgsmålsberettiget, hvorfor Retten i overensstemmelse med den citerede retspraksis *ex officio* kan behandle indsigelsen (Rettens dom af 24.10.1997, sag T-239/94, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1839, præmis 27).
- 53 Med hensyn til, om denne formalitetsindsigelse skal tages til følge, må det fastslås, at artikel 33, stk. 2, KS bestemmer, at »virksomheder eller organisationer, der er nævnt i artikel 48 [KS]«, på samme vilkår som dem, der er nævnt i bestemmelsens stk. 1, kan anlægge et annullationssøgsmål om individuelle beslutninger og henstillinger, der angår dem, eller om generelle beslutninger og henstillinger, som de finder indebærer magtfordrejning i forhold til dem. Ifølge fast retspraksis er opregningen i artikel 33 KS af de retssubjekter, som kan rejse annullationssøgsmål, udtømmende, således at retssubjekter, der ikke er nævnt deri, ikke kan anlægge et sådant søgsmål (Domstolens dom af 11.7.1984, sag 222/83, Commune de Differdange m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2889, præmis 8, og Rettens dom af 8.7.2003, sag T-374/00, Verband der freien Rohrerwerke m.fl. mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 33).
- 54 Det bemærkes endvidere, at det i medfør af artikel 80 KS og 81 KS kun er de virksomheder, der udøver en produktionsvirksomhed inden for kul- og stålsektoren, som er undergivet EKSF-traktatens bestemmelser, og at det i denne forbindelse kun er de produkter, der er opregnet i bilag I KS, som er omfattet af udtrykkene »kul« og »stål« (Domstolens dom af 28.1.2003, sag C-334/99, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 1139, præmis 77).
- 55 I henhold til artikel 35 KS kan et passivitetssøgsmål også kun antages til realitetsbehandling, hvis sagsøgeren er en virksomhed som omhandlet i artikel 80 KS (jf. Domstolens dom af 14.7.1961, forenede sager 9/60 og 12/60, Société commerciale Antoine Vloeberghs mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 261, org.ref.: Rec. s. 391, på s. 422).

- 56 Det følger ganske vist af Domstolens praksis, at det ikke er et krav, at sagsøgeren er en virksomhed på tidspunktet for sagens anlæg (Domstolens dom af 10.1.2002, sag C-480/99 P, Plant m.fl. mod Kommissionen og South Wales Small Mines, Sml. I, s. 265, præmis 44).
- 57 I denne dom forkastede Domstolen et anbringende fra Kommissionen, hvorefter den af mineselskaberne anlagte sag ikke kunne antages til realitetsbehandling, idet de ikke havde fremlagt bevis for, at de fortsat udøvede virksomhed med kulproduktion på det tidspunkt, hvor deres sag blev anlagt ved Fællesskabets retsinstanser (præmis 37 og 44).
- 58 Domstolen understregede, at det ikke var bestridt, at appellanterne havde stilling som virksomhed i artikel 80 KS's forstand på tidspunktet for de handlinger, der påtaltes i deres klage, der blev afvist af Kommissionen, og Domstolen fastslog, at »[d]et forhold, at de efterfølgende har mistet denne stilling, kan ikke fratage dem deres interesse i at få fastslået en tilsidesættelse af de konkurrenceregler, hvis virkninger berørte dem, da de havde denne stilling, og i forhold til hvilken de var berettiget til at indgive en klage« (præmis 44).
- 59 I den foreliggende sag er det ubestridt, at sagsøgeren indstillede sin produktionsvirksomhed i juli 1993.
- 60 Hertil kommer, at sagsøgerens klager af 9. februar 2001 og 9. maj 2001 til Kommissionen, hvoraf de foreliggende sager udspringer, vedrører byrder, der blev skabt retsgrundlag for ved de franske love nr. 94-588 af 15. juli 1994 og nr. 99-245 af 30. marts 1999, der ikke var indført på det tidspunkt, hvor sagsøgeren indstillede sin produktionsvirksomhed.

- 61 Under disse omstændigheder må det fastslås, at sagsøgeren ikke kan anses for en virksomhed i artikel 80 KS's forstand, idet den blotte omstændighed, at selskabet fortsat var ejer af jernmalm, da loven af 15. juli 1994 trådte i kraft, ikke kan ændre denne konklusion.
- 62 Endvidere gælder det, at eftersom de byrder, sagsøgeren har klaget over, følger af bestemmelser, der trådte i kraft efter, at selskabet havde indstillet sin mineaktivitet, blev sagsøgeren ikke udsat for konsekvenserne af de påståede tilsidesættelser af EKSF-traktaten, da selskabet fortsat havde stilling som virksomhed i artikel 80 KS's forstand. Dermed har de i klagerne påtalte handlinger ikke haft nogen virkning på fællesskabsmarkedet for kul og stål.
- 63 Sagsøgerens øvrige argumenter kan ikke rejse tvivl om den konstatering, der går ud på, at sagsøgeren ikke har stilling som en virksomhed i artikel 80 KS's forstand.
- 64 Med hensyn til sagsøgerens argumenter, der er baseret på det forhold, at EKSF-traktaten skal dække hele produktionsprocessen, samt på den økonomiske forbindelse mellem de byrder, selskabet har klaget over, og dets tidligere virksomhed, bemærkes, at ingen af disse argumenter rejser tvivl om det faktum, at sagsøgeren i strid med kravet i artikel 80 KS hverken udøvede en produktionsaktivitet inden for kul- og stålsektoren på tidspunktet for de handlinger, der påtales i selskabets klager, eller på det tidspunkt, hvor det henvendte sig til Kommissionen for at klage over de byrder, som Den Franske Republik havde indført. Hertil kommer, at der ikke er tale om overtrædelser, som fik konsekvenser for sagsøgeren, da selskabet endnu havde stilling som en virksomhed i artikel 80 KS's forstand.
- 65 Der er heller ikke grundlag for at følge sagsøgerens argumentation om, at den retsbeskyttelse, EKSF-traktaten yder, skal udstrækkes til at gælde for virksomheden, indtil den faktisk har forladt markedet. Således som Fællesskabets retsinstanter nemlig adskillige gange har fastslået, tilkommer det dem ikke at fravige traktaternes

procesregler (jf. især hvad angår de i EKSF-traktaten fastsatte retsmidler Domstolens dom af 4.7.1963, sag 12/63, Schlieker mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 409, org.ref.: Rec. s. 173, på s. 186, og dommen i sagen Verband der freien Rohrwerke m.fl. mod Kommissionen, jf. præmis 53 ovenfor, præmis 38).

- 66 Hvis betingelserne for at anlægge en sag ved Fællesskabets retsinstanser skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, kan en sådan fortolkning desuden ikke føre til, at der ses bort fra en betingelse, som udtrykkeligt er fastsat i EKSF-traktaten, uden at man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanser er tillagt ved traktaten (jf. Domstolens kendelse af 28.3.2003, sag C-75/02 P, Diputación Foral de Alava m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2903, præmis 34).
- 67 Sagsøgerens argumenter, der bygger på den domstolsbeskyttelse, EKSF-traktaten giver hele produktionsprocessen fra påbegyndelsen til det tidspunkt, hvor kul- og stålmarkedet faktisk forlades, dvs. indtil virksomheden ophører med at eksistere, kan heller ikke begrundes under henvisning til fællesskabsbestemmelser om støtte til lukning af kul- og stålvirksomheder. Det er således med rette, at Kommissionen har understreget, at det sidste støttekodeks (beslutning nr. 2496/96) er rettet mod virksomheder, der fortsat er aktive. Den nævnte beslutnings artikel 4, stk. 2, bestemmer således, at »[s]tøtte til virksomheder, der definitivt indstiller produktionen af jern- og stålprodukter henhørende under Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, såfremt disse virksomheder [...] løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil den dag, den pågældende støtte blev anmeldt i overensstemmelse med artikel 6 [...]«. Det fremgår af beslutningens betragtninger, at formålet med godkendelse af denne støtte er, at »fremme en delvis lukning af anlæg og støtte [...] finansiering af en definitiv afvikling af de mindst konkurrencedygtige virksomheders EKSF-aktiviteter«.
- 68 Med hensyn til sagsøgerens argument om, at Retten i dommen i sagen Forges de Clabecq mod Kommissionen, jf. præmis 41 ovenfor, har anerkendt, at en virksomhed under konkursbehandling har stilling som en virksomhed i artikel 80 KS's forstand, bemærkes, at den omhandlede dom vedrørte en kul- og stålvirk-

somhed, der, da Kommissionen havde vedtaget beslutningen om støtte til virksomheden, var genstand for et forsøg på rekonstruktion med det formål at undgå afsigelse af konkursdekret og gøre det muligt for virksomheden at fortsætte. Hertil kommer, at Kommissionens beslutning af 18. december 1996 i den nævnte sag blev vedtaget forud for den erklæring om konkurs som begæret, der blev afsagt af den kompetente tribunal de commerce ved afgørelse af 3. januar 1997 (samme doms præmis 6-11, 18 og 19). Denne situation er afgørende forskellig fra den, der foreligger i den foreliggende sag.

- 69 Med hensyn til sagsøgerens argumenter, der bygger på dommen i sagen EKSF mod Ferriere Sant'Anna og dommen i sagen EKSF mod Busseni, jf. præmis 42 ovenfor, er det tilstrækkeligt at bemærke, at spørgsmålet i disse sager var, om Den Høje Myndigheds fordringer kunne anmeldes som privilegerede fordringer i visse virksomheders konkursbo. Dermed skal det understreges, at disse domme omhandler et andet spørgsmål end det, der behandles i den foreliggende sag, og at sagsøgeren ikke har godtgjort, på hvilken måde den omstændighed, at sådanne fordringer kan anmeldes i et konkursbo, der omhandler en virksomhed i artikel 80 KS's forstand, er ensbetydende med, at sagsøgeren gyldigt kan anlægge et annullationssøgsmål. Endvidere bemærkes, at de omhandlede fordringer svarede til virksomhedernes økonomiske forpligtelser over for Den Høje Myndighed, hvilke forpligtelser vedrørte virksomhedernes aktivitet.
- 70 Endelig må det for så vidt angår beslutning 96/269 konstateres, at beslutningen godkendte støtte til en virksomhed, der i modsætning til sagsøgeren fortsat var i drift på det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtog sin beslutning (jf. denne beslutnings punkt II).
- 71 Under disse omstændigheder må sagsøgerens argumenter, der tilsigter at påvise, at selskabet skal anses for en virksomhed i artikel 80 KS's forstand, forkastes.
- 72 Det følger af det ovenfor anførte, at de af sagsøgeren anlagte sager bør afvises.

Sagsomkostningerne

- 73 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagerne, bør sagsøgeren i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom pålægges at betale sagsomkostningerne, herunder sagsomkostningerne i forbindelse med begæringerne om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer:

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagerne afvises.

- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.

Legal

Tiili

Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. juli 2004.

H. Jung

H. Legal

Justitssekretær

Afdelingsformand